

צעירה מטפסת אל צמרת עולם הדוגמנות הבינלאומי

יפה. תמיד משכתי תשומת-לב בכל מקום לשם באתי. תמיד אמרו לי שגולדתי לי דברים מעניינים. הכל בא לי תמיד ב"קלות. לא הייתי צריכה להתאמץ". בפעם היחידה שהתאמצה בה כאמת, היתה כשעמדה בפני גיור, לפני כשנתיים. היא למדה את כל המיצויות, וספק אם יש עוד דוגמנית אחת בישראל היודעת כמה את הילכות היהדות והשולחן הערוך. עובי דה: היא עברה את הבחינה, גויירה כדת וכדין, וכל זה מרצונה הטוב. "פשוט, יום אחד הגעתי למסקנה שאני רוצה לחיות פה, בארץ הזאת. ואם אני רוצה שזה יהיה הבית שלי אני צריכה להיות כמו כולם. כדי שאם פעם ארצה להתחתן, לא יעשו לי בעיות. או תגיירתי."

ערימות של

חוצפה

אחרי שנעשתה יהודיה, נעשתה סוֹרֵי קוסמטיקאית. אחר-כך עבדה כזבֵיִית וכדיילת-יופי. היתה אפילו מועמדת ב"תחרות מלכת-המים לפני שנתיים. היא לא זכתה או בתואר, אבל זה לא הפריע לה. כשבשלה והציגה לראשונה את כף רגלה בעולם הדוגמנות הישראלי, נסתחו בפניה כל הדלתות. תוך שנה וחצי היא כבשה את השוק בדוגמנות מסלול ובדוגמנות צילום, עוררה את קנאתן של דוגמניות ותיקות יותר, שהיו חייבות להיאבק קשה כדי לפלס לעצמן את הדרך לצמרת. "זו עבודה קשה ומעניינת ואני אוהבת את זה", מודה סוֹרֵי, "אבל לא מוכנה להקדיש לזה את כל חיי. נכון שגנהנים מהתוצאות, מזה שרואים את התמונה שלך בכל מקום, וזה גם משתלם מבחינה כסִיִית. אבל זה לא הכל בחיים. יש לי כמה שנים יפות לחיות בעולם הזה. אחרי זה, בעוד כמה שנים טובות, אני רוצה להיות כמו כל אחת. להקים בית, לא לעבוד, ולראות תמונות של אחרות." אבל בינתיים היא רוצה להגיע לשיא ומהר. אם כבר להיות דוגמנית, אז לעשות זאת במיטב בתי-האופנה בעולם. ואם כבר להיות דוגמנית-צילום, אז להופיע בעתוני האופנה הנודעים והנפוצים בירֵיִת. להיות בין הטובות, והיפות והזוהרות, ולטבוע בפרוות, ויהלומים, ומכונית. ו"שתהיה זו מכונית ספורט מהירה, כמו הכרמן ג'יה, שהיתה לה בארץ. ואלה התקוות והחלומות שסוֹרֵי הקטנה לקחה איתה כשיצאה בשבוע שעבר את

כעבור חצי שנה התגרשו הוריה. כל אחד מהם קיבל דירה ברמת-גן, ואילו אותה שלחו למוסד של עליית-הגויער בירושלים. בהתחלה אפילו האמינה שתלך ל"קיבוץ. אלא שסוֹרֵי לא נולדה לזה. היה בה אותו משהו, שדוחף נערות לטפס בסולם הנוהר אל שמי הפרוות והיהלומים. היא ידעה זאת בעצמה. "תמיד הייתי

חות מנקודת המבט של המערב, הם אפריים ומעיקים. אבל לכל זה אין זכר בילדותה של סוֹרֵי. האב ניהל בקרקוב מין קואופרטיב לאספקת מזון. סוֹרֵי לא ידעה מצוקה.

"להורים שלי היה כסף, אני לא יודעת מאיפה", נזכרת סוֹרֵי, "לא הייתי מוגרבלת בשום דבר. כל מה שרציתי-קיבלתי. כל שנה היו הורי נוסעים לטיול מחוץ לפולין. לפעמים היו יוצאים אפילו ארבע פעמים בשנה. הם היו לוקחים אותי איתם. היינו כפאריס, בגרמניה ובלונדון".

עוד בתור ילדה היתה דוגמנית בתצור גות אופנה לבגדי-ילדים. פעם, היא נזכרה, אפילו השתתפה בתצוגה של דבריי אופנה פולניים שנערכה בווינה בגיל 11 וזכתה גם במקום ראשון באליפות מזרח אירופה בהחלקה על קרח לנערות.

מעולם לא הגדירה לעצמה אם היא יהודיה או נוצרייה. "הייתי הולכת עם אבא פעם בשנה לבית-כנסת, ועם אמא הייתי הולכת לכנסיה. אף פעם אף אחד לא התערב בחיים של השני. לא הגדרתי לעצמי אף פעם מה אני בדיוק. ידעתי תמיד שאם אני צריכה להאמין במשהו, הרי זה רק בעצמי".

אפילו המשבר של שנת 1967, שהוליד גילויי אנטישמיות בפולין בעקבות מלחמת ששת-הימים, וגרם לסילוקם של יהודים מעמדות מפתח, לא פגע במשפחתה של סוֹרֵי. האב המשיך להחזיק בעמדה הבכירה. סוֹרֵי התכוננה ללמוד בסמינר ל"מורות. כשפתע הודיעו לה הוריה שהם נוסעים. לאן?

לישראל.

דוגמנית

מגויירת

יה היה המשבר הראשון בחייה של סוֹרֵי. עד כמה שהיא זוכרת. היא לא ידעה דבר על ישראל. היא לא הבינה גם למה נוסעים לשם. היום היא יודעת שהיתה זו דווקא האם הקתולית שדחפה לנסוע לישראל. היו לה אז תוכניות גירושין מ"האב והיא ידעה שבפולין לא התגרש ל"עולם. בגלל משפחה בעלה. וכך, יום אחר, מצאה סוֹרֵי את עצמה בישראל.

הארץ, לבדה, עם מוודת-איפור, מוודת שמלות אחת, וערימות גדולות של חוצפה צברית, שהשד יודע מאין הגיעו אל ה"גירת הפולניה היפהפיה הזאת.

בתל-אביב סוֹרֵי בחצאית מיני ומגפי עור גבו היים באחד מרחובות תל-אביב. "אם פעם אני אתחתן ואקים לעצמי בית, זה יהיה רק בישראל!"

בקרוב סוֹרֵי כילדה באחת מכיכרות העיר הפולנית קרקוב. עד שעלתה לארץ, לפני ארבע שנים לא ידעה כמעט דבר על יהדות. לפני שנתיים התגיירה.